

231 — Главни, както казахми, сѣ тѣзи отъ които зависѣтъ други-тѣ; като на примѣръ : *думамъ че учение-то е най добро-то нѣщо отъ сички-тъ нѣщи; този който го мрази, мрази благополучіе-то.* Тукъ ся нахождатъ четри предложенія, отъ които двѣ сѣ главни: *думамъ*, отъ което зависи придаточно-то, *че учение-то е най добро-то нѣщо отъ сички-тъ нѣщи; и този мрази благополучіе-то*, отъ което зависи друго-то придаточно предложение, *който го мрази.*

232 — Придаточни сѣ тѣзи които ся относѣтъ на една отъ думи-тѣ на едно друго предложение за да допълнятъ значеніе-то му. Като на примѣръ горнѣ-то израженіе въ което ся нахождатъ двѣ придаточни: *че учение-то е най добро-то нѣщо отъ сички-тъ нѣща*, предложение което е допълненіе на глагола-тъ *думамъ*, и *който го мрази*, предложение което е допълненіе на подлежаще-то *този*.

233 — Въ едно израженіе ся нахождатъ толкова предложенія, колкото и глаголи; защото всякъ глаголъ показва едно разсѣжденіе, като : *азъ искамъ да си миренъ*; тукъ ся нахождатъ два глагола, слѣдователно — и двѣ предложенія.

234 — Дума-тъ която служи да свържи едно придаточно предложение съ друго което то допълва, е напосоки сѣкоги едно относително мѣстоименіе или единъ сюзъ. Исклучи сюзитѣ *и, или, а, но, ни, ни-то*, когато сѣ сами, спрѣчь не съдруженни отъ едно относително мѣстоименіе или отъ единъ другъ сюзъ.

235 — И тѣй. механически познаваме че предложеніе-то е главно или придаточно: главно, когато не на-